

Bog dal, da bi se naši kaplani s takimi podjetji pečati začeli, trgovstvo bi proti temu nič ne imelo, saj ako kmet več in boljšega blaga pridela, trgovec pa več kupiti zamore, bo tudi ložje prodal in manj vožnih stroškov imel. Pa vsakdo naj ostane pri svojem poklicu, kmet pri kmetiji, trgovec pri trgovini.

Deželni odbor je sklenil centralno zvezo kmetijskih Raiffeisen-ovih vodov za Štajersko ustanoviti, katerim bo dal 400.000 kron proti 3 % obresti. Raiffeisen-ovi zavodi zamorejo torej posojilo proti 3 percentnimi obresti in to brez odpovedi in brez stroškov dobiti. Ako se toraj le petdeset kmetov na Štajerskem v to svrhoskupaj spravi in Raiffeisen-ov zavod ustanovi, ima že pravico do tega posojila. Ven toraj z „Raiffeisen-ovimi kaplani“. Prav veselilo bi vsacega kmečkega prijatelja, ko bi tukaj duhovništvo na noge stopilo in se za to pobrigalo.

O razkosanju zemljišč.

Da se razkosanje zemljišč prepreči in izsesavanje malega poljedelca skoz veleposestva zabrani, bilo je že od starih časov sem dedinstvo na deželi drugače vravnano kakor v mestih. Od Marije Terezije obstajali so posebni predpisi o kmečkem dedinstvu. Ko je liberalizem na krmilo prišel, kateri si je domneval, da je razkosanje posestev le v rešitev in varstvo kmečkega stanu, mogel se je dotedajšni dedinski red tem predpisom pokoriti. Kmetje pa so se napram predpisom le starih navad držali, da je starejši sin gospodarstvo in posestvo prevzel, in svojim bratom in sestram le gotovi del dedščine izplačal. Slabi nasledki postave z leta 1868, ki razločka med mestnim in kmečkim življenjem ne pozna, so se kmalo občutno pokazali. Prevzete posestva bilo je prej prav dobro. Zahtevanje dedičev ni bilo veliko, plačilni pogoji so bili jako zmerni, prepis posestva zgodil se je na priprost način in ni bil drag.

je. Kaj še, rečem. Ako je človek truden in zaspan, je tudi cigel dober.

Prav maš, mi potrди mlekarica. Jaz, nebodi len, zlezem v mojo spalnico. Lepo toplo je. Kmečko peč itak poznate, ki je dobra za vse. Za kruh peči, za sadje sušiti in za sobe greti. Prostora je notri za celo družino. Ali prekleto temno je notri. No, jaz zlezem lepo ritensko daleč notri, mlekarica pa z zakrivalom odprtino peči lepo zakrije, in pravi: dimnikar zdaj se pa le dobro naspjij.

Spal sem celo noč kakor maček na solncu, in vi mi ne bodete verjeli, da sem jaz črni dimnikar v temni in okajeni peči celi čas od ene snežnobele device sanjal, tako da se morem še sedaj čuditi, da ta bela deklica pri tem nobenega črnega madeža dobila ni. — Kar naenkrat začne nekaj smrdeti. Zdelo se mi je tako, kakor da bi jaz gori v dimniku bil, odspodaj pa bi kurili in mene namesto krače gor obesili in me sušili. Jaz se zdramim. Okoli mene se ručeče žari in vidim, da poleg mene naročaj polen gori. Ker ima krojač v svoji sobici rad toplo, je kravarica

Od leta 1868 pa je to vse z enim udarcem prenehalo. Taisti, kateri je primoran posestvo prevzeti, je prisiljen, dolgove delati, da svoje sodediče izplača.

Ker se posestvo itak že previsoko ceni, si pač lahko mislimo, da njegovo življenje ne bo z rožicami postlano. Preveliko zadolženje avstrijskega kmeta se tudi od te strani lahko zapopade. Iz tega vzroka ni klic za nove upeljatve kmečkih dedinskih postav po letu 1870 vtihnil. Tudi državni zbor se je leta 1880 s tem vprašanjem baval, in spoznati mogel, da slabi kmečki položaj v Avstriji razen drugih nadlog tudi iz tega vzroka izhaja, ker se posestva cepijo; v letu 1889 pa se je celó postava na znanje vzela, s katero se je hotelo prejšnje nedostatke popraviti. Žalibog pa je tako zahtevanje in taka postava le na papirju ostala. To bila je takorekoč postava v okvirju; in da bi kmet od te postave kaj čutil, naj bi potem deželni odbori nadalje razpravljali. Ni se pa v celi Avstriji našel deželni odbor, ki bi se postopil dalje o tem pečati, kar je državni zbor zahteval. Na Tirolskem se je pred nekaj leti enako vprašanje razvilo, in bi se dosegel vspeh, ali postava ni zadobila cesarjevega potrdila. Ta zgled naj bi tudi po drugih deželah vspodbujal, in tako bi tudi štajerski deželni odbor ne smel takega vprašanja v nemar pustiti, posebno še ker se je poslanec Hagenhofer za to že potegnili.

Treba je le dobre volje in vstrajnosti. Druge malenkosti, ki temu nasprotujejo, se že odstraniti dajo. Mi torej se zanašamo, da se bode naš deželni odbor o prvem zasedanju deželnega odbora s tem vprašanjem baval in konečno to stvar tudi dobro rešil.

Kdo je doslednejši?

V Celji pripetil se je žalosten dogodek. Na živih bolni gospod Franc Rakusch je v hipu dušne onemoglosti ustrelil sebe in svojo nevesto, gospodično in boljše družine.

na vse zgodaj v peč zakurila in ni pogledala, če je kdo notri. Ona je drva notri noložila ter podžgala. In jaz črni zlodej, bil sem v peklu.

Vraga! mislim si, glej da ti zdaj kaj pametnega v bučo pade, da prideš ven, saj dolgo premišljevati ne smeš. Pa kod? pri lukni? to ne gre, tu bi mogle čez goreča polena. Ti peklenski hudič, si mislim. To je prav prava pepelnica. Ta peč me bo res v pepel spremenila. Vdarim z rokami in nogami in z glavami proti steni, in — bumf, lukna je skozi pečnice s sobo gotova. Jaz ne prelen, planem ven — in zapazim, kako krojač Jaka Pink, ki pri mizi krpa, v trenotku kviško skoči in grozno zatuli in puhne skoz vrata, da se je ves pobil.

Jaka Pink! počakaj, kričim za njem, kaj ti je! jaz sem dimnikar Črminus! Nič ni pomagalo — ni mi slišal. Bežal je čez dvorišče in čez travnik.

Tako dolgo je bežal, da se je spotaknil in onemogel na tla pal. Ljudje so za njem hiteli in ga poživili. Ko je k sebi prišel, začel se je tresti po cellem životu. Držal je roke na obraz in zdihoval: V